

Όμως, η συνεχιζόμενη εξαθλίωση και η ανεξάντλητη καταπάτηση της αξιοπρέπειας των μεταναστών, είναι αναπόφευκτο ότι θα οδηγήσει σε δίκαιες διαμαρτυρίες και ξεσπάσματα. Για αυτό το ενδεχόμενο, το κράτος έχει φροντίσει και έχει σπείρει το φόβο, καταπνίγοντας μέσα του κάθε κραυγή. Άμεσα, επιστρατεύοντας τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς και το παρακράτος. Με τους φασίστες να εξαπολύουν φονικά πογκρόμ εναντίον των μεταναστών υπό την ανοχή της αστυνομίας και την αστυνομία με τη σειρά της, να εξευτελίζει, να απειλεί, να βασανίζει και να δολοφονεί, με πρόσχημα τη διασφάλιση της τάξης και τη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης. Έμμεσα, με την απειλή της σύλληψης που θα οδηγήσει είτε στην απέλαση, είτε στη κράτηση για αόριστο χρονικό διάστημα στα σύγχρονα κολαστήρια, τα κέντρα κράτησης ή στο κρατητήριο κάποιου αστυνομικού τμήματος.

Σε δεύτερο βαθμό, και όταν πλέον οι φωνές δυναμώνουν, το πλαίσιο της καταστολής γίνεται ακόμα πιο σκληρό, αδιαφορώντας για τα όποια προσχήματα. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους τσακίζουν χωρίς δισταγμό κάθε ξεγερσιακή διάθεση από τη πλευρά των μεταναστών και ακόμα περισσότερο, την όποια προσπάθεια σύνδεσης τους με τους ντόπιους αγωνιζόμενους. Παράλληλα, υποβαθμίζουν το περιεχόμενο του αγώνα των μεταναστών και απονοηματοδοτούν κάθε αίτημα τους. Έτσι, όταν αποτυγχάνουν τα μέτρα πρόληψης ακολουθεί η ολοκληρωτική και κατά μέτωπο επίθεση στους μετανάστες, προς παραδειγματισμό όλων των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας.

Οι μετανάστες είναι αδέρφια ταξικά

Η εναντίωση μας στα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν πηγάζει μόνο από ανθρωπιστικούς λόγους ή μόνο απ’ το φόβο ότι μπορεί ως αγωνιστές/ριες να έρθει και η σειρά μας αλλά προκύπτει επειδή είμαστε ενάντα σε κάθε μορφή εγκλεισμού, και μάλιστα σε μία από τις πιο βάνουσες μορφές του.

Οι μετανάστες πολλές φορές έχουν δείξει το δρόμο στον οποίο πρέπει να βαδίσει η τάξη μας. Με μαχητικότητα και συγκρουσιακή διάθεση έχουν αφηγήσει τα σχέδια των αφεντικών που μας θέλουν όλους δούλους και έχουν πυρπολήσει την κανονικότητα των ημερών μας με τους αγώνες τους σε ολόκληρη την ευρώπη. Από τις απεργίες πείνας στη Γαλλία το 2008, των 300 μεταναστών στην Αθήνα το 2011, στην Ουγγαρία το 2013, στην Κόρυνθο αυτή τη στιγμή, από τις διαδηλώσεις στη Μανωλάδα έως τις εξεγέρσεις στο Παρίσι το 2005, στη Λαμπεντούζα της Σικελίας το 2009, στη Στοκχόλμη το 2013, στην Αμυδαλέζα τον Αύγουστο του 2013, μέχρι και τις εξεγέρσεις που έρχονται.....Με την στάση τους αυτή δείχνουν την αξιοπρέπεια και την απόφασή τους να αντιστέκονται έμπρακτα στην εντατικοποιημένη προσπάθεια του ολοκληρωτικού καθεστώτος για την συνολική υποτίμηση της ζωής τους.

Στεκόμαστε στο πλευρό τους, αναγνωρίζοντας τους ως ταξικά αδέρφια μας που βιώνουν με τη μεγαλύτερη ένταση την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αποτελούν το αόρατο και περισσευσόμενο πλέον κομμάτι των προλετάριων και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι κανείς δεν μπορεί να μιλάει για αυτούς χωρίς αυτούς ή χωρίς να προσπαθήσει ν’ αναπτύξει διαύλους επικοινωνίας μαζί τους.

Οι μετανάστες είναι αδέρφια ταξικά, στρατόπεδα συγκέντρωσης ποτέ και πούθενά.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι φυλακές αποτελούν την ουσία του κράτους που είναι πάλι για να έει φασί, για να διατηρήσει, για να σπείρει το φόβο και να κερδίσει. Για διαφορετικό λόγο επιτίθεται στην αρχική, σε ποσό τον απορριπτικό, συγκροτούμεν και ελεγχόμεν. Το κράτος είναι οργανισμός που σκοπός του είναι να ελεγχώσει.

Απόστοι στο σύγχρονο αλληλεπηρεασμό και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε μια ακόμη έκφραση του κράτους είναι ο αποκλεισμός. Αλλά και στην εγκλειστικότητα των στρατόπεδων συγκέντρωσης, αλλά και στην αποκλειστική χρήση των φυλακών. Αλλά και στην εγκλειστικότητα των στρατόπεδων συγκέντρωσης, αλλά και στην αποκλειστική χρήση των φυλακών. Αλλά και στην εγκλειστικότητα των στρατόπεδων συγκέντρωσης, αλλά και στην αποκλειστική χρήση των φυλακών.

ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ	ΕΚΔΗΛΩΣΗ
Σάββατο 31 Μαΐου 12μμ <i>ΝΕΑΠ Καλλιθέας</i>	Σάββατο 21 Ιουνίου 7μμ <i>ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη</i> <i>Αγ. Βασίλειου και Π.Π.Γερμανού 22</i> <i>Μπριτσάνη</i>
Παρασκευή 13 Ιουνίου 6μμ <i>Μετρό Ν. Κόσμου</i>	

αναρχική συλλογικότητα vogliamo tutto e per tutti, ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη, αναρχιστικό μέγιστο Καλλιθέας-Μοσχάτου

vogliamotutto.espiv.net

αναρχική συλλογικότητα

vogliamo tutto e per tutti

στη Νέα Σμύρνη και τις γύρω περιοχές

Εισήγηση για την εκδήλωση στο Ελευθεριακό Στέκι Πικροδάφνη 21 Ιουνίου 2014

«Ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών»

Η μετανάστευση, η εκούσια δηλαδή και συχνά νομαδική μετακίνηση από έναν τόπο σε έναν άλλο προς αναζήτηση καλύτερων συνθηκών ήταν συνήθης πρακτική από την αρχή της ιστορίας του ανθρώπου. Στις συνθήκες όμως, που δημιουργεί ο καπιταλισμός αποτελεί αναγκαιότητα σταματώντας να έχει εκούσιο χαρακτήρα. Ο δυτικός καπιταλισμός έχει στηριχθεί πάνω στην λεηλασία της λεγόμενης καπιταλιστικής περιφέρειας. Το κέντρο του καπιταλιστικού κόσμου έχει δημιουργήσει, λοιπόν, μια περιφέρεια την οποία λεηλατεί συστηματικά σε παγκόσμια κλίμακα μέσω της εκμετάλλευσης των φυσικών της πόρων ,της καταστροφής των τοπικών οικονομιών, της εξαπόλυσης Αυτή η κατάσταση διαμορφώνει σε ένα χάρτη με γεωστρατιωτικούς σχεδιασμούς, ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, οικονομικές επενδύσεις ολοκληρωτικά καθεστώτα, ενδοκυριαρχικούς ανταγωνισμούς και εθνοκαθάρσεις.

Η απαρχή της οχύρωσης της Ευρώπης-φρούριο ξεκινά ήδη από το 1985 με την υπογραφή της συνθήκης Σένγκεν, με την οποία προβλεπόταν η ενίσχυση/ισχυροποίηση του ελέγχου των εξωτερικών συνόρων. Οι αλλαγές στην ευρωπαϊκή νομοθεσία που συμβαίνουν από τις αρχές της δεκαετίας του ’90, ανοίγουν το δρόμο και επικυρώνουν το μόνιμο καθεστώς παρανομίας, ελέγχου και καταστολής στο οποίο καταδικάζονται οι μετανάστες. Εκείνη τη περίοδο η Ε.Ε. άρχισε να αποστέλλει τεχνικούς συμβούλους, κυρίως προς τα υπονήφια κράτη-μέλη, με στόχο να συγκρατήσει τη μετανάστευση στην πηγή της.

Ο ελλαδικός χώρος κατέχει μια σημαντική γεω-πολιτική θέση αποτελώντας το νότιο-ανατολικό άκρο-σύννορο της ευρώπης, δεχόμενο πολλές μεταναστευτικές ροές. Στις αρχές της δεκαετίας του ‘90 και με τη ροή μεταναστών-προσφύγων προς τον ελλαδικό χώρο να γίνεται εντονότερη, συναντάται η οργανωμένη πλέον καταστολή τους από το κράτος και το παρακράτος, τους φασίστες δηλαδή, ώστε να επιτύχουν αυτό που πάντα επιδίωκαν για τους μετανάστες. Εκείνη την περίοδο η διαχείριση των μεταναστών-εργατών στον ελλαδικό χώρο περιελάμβανε το καθεστώς παρανονομιμοποίησης τους και τον εγκλεισμό τους σε άτυπα κέντρα κράτησης από κρατητήρια διαφόρων Α.Τ. ,εώς γήπεδα μπάσκετ, εγκαταλελειμένα ξενοδοχεία, στάβλους, εστιατόρια, σιταποθήκες, βενζινάδικα, στρατώνες.

Η Ελλάδα εφαρμόζει την κοινή αντιμεταναστευτική πολιτική των χωρών-μελών της Ε.Ε., μέρος της οποίας είναι και η συνθήκη Δουβλίνο ΙΙ, η οποία προβλέπει ότι ο μετανάστης-πρόσφυγας χωρίς χαρτιά, ο οποίος συλλαμβάνεται σε οποιαδήποτε ευρωπαϊκή χώρα, επαναπροωθείται στη χώρα πρώτης εισόδου, η οποία είναι αρμόδια για το αν θα του χορηγήσει άσυλο, αν θα τον απελάσει ή αν θα τον κρατήσει έγκλειστο. Ως αποτέλεσμα, η Ελλάδα, ως σύνορο της ευρώπης, λειτουργεί ως ένας χώρος εγκλωβισμού των προσφύγων. Τις απαντήσεις στο αίτημα ασύλου θα δίνουν επιτόπου οι αρχές της ΕΕ και σε δεύτερο βαθμό θα εξετάζουν τις αιτήσεις οι αρμόδιοι του ΟΗΕ. Το 2004 θεσπίζεται ο Κανονισμός 2007/2004 του Συμβουλίου, ο οποίος ίδρυε τον ευρωπαϊκό Οργανισμό για τη Διαχείριση της Επιχειρησιακής Συνεργασίας στα εξωτερικά σύνορα των κρατών-μελών της ΕΕ (Frontex) με έδρα την πόλη της Βαρσοβίας στην Πολωνία

Οι μετανάστες φτάνουν ως τα ελληνικά σύνορα μετά από ένα αβέβαιο, επικίνδυνο και δαπανηρό ταξίδι στη διάρκεια του οποίου βιώνουν κακουχίες, εκμετάλλευση από δουλεμπόρους και κράτη από τα οποία διαβαίνουν, φτάνουν στα σύνορα του ελλαδικού χώρου. Στα μεν χερσαία έρχονται αντιμέτωποι με νάρκες, το στρατό της Frontex και της ΕΛ.ΑΣ. από τους οποίους υφίστανται βασανιστήρια με αρκετά συχνή κατάληξη το θάνατο. Στα δε θαλάσσια, με το λιμενικό όπου ο “περίσσειος ζήλος” του στο ανθρωποκυνηγητό, έχει οδηγήσει πολλών εξ’ αυτών στο πνιγμό (πρόσφατο δημοσιοποιημένο παράδειγμα η δολοφονία των 14 μεταναστών στο Φαρμακονήσι), ενώ αυτοί που θα γλιτώσουν δέχονται άγρια κακοποίηση, ακόμη και βιασμούς. Τέλος, αυτοί που θα καταφέρουν να φτάσουν στον ευρωπαϊκό «παράδεισο» θα συναντήσουν την βάνουση κρατική καταστολή που συμπτκνώνει τις στρατηγικές διαχείρισης των μεταναστών.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στον ελλαδικό χώρο

Επίσημα το πρώτο κέντρο κράτησης στον ελλαδικό χώρο κατασκευάζεται το 2003 στην Παναγή της Λέσβου, και ακολούθησαν το 2006 στη Χίο, το 2007 στο Φυλάκιο στον Έβρο και τη Σάμο. Παράλληλα, συνεχίζουν να λειτουργούν και να πολλαπλασιάζονται τα άτυπα κέντρα κράτησης. Το 2011 σύμφωνα με τον επίσημο λόγο τα κέντρα κράτησης απαριθμούν τα 14 όμως δε συνυπολογίζονται τα δεκάδες αστυνομικά τμήματα-κολαστήρια, ούτε οι χώροι ad hoc στα σύνορα αν τύχει να βρεθεί εκεί μια καράβια με μετανάστε/ριες, ούτε περιλαμβάνει άλλους χώρους που λειτουργούν παράλληλα και σαν μονάδες συνοριακής φύλαξης ανεβάζοντας με το τρόπο αυτό τον αριθμό τους τουλάχιστον στα 90 κέντρα κράτησης, διάσπαρτα στον ελλαδικό χώρο.

Οι χώροι κράτησης μεταναστών συγκροτούν ένα δίκτυο εγκλεισμού που εκτείνεται σε ολόκληρη την Ελλάδα. Τοποθετούνται στα σημεία ή ακριβέστερα πλησίον των σημείων εισόδου στη χώρα, μετακίνησης, διαμονής και εργασίας των μεταναστών. Έτσι εντοπίζονται άλλοτε στην περίμετρο της επικράτειας και άλλοτε σε μικρή σχετικά απόσταση από το σιδηροδρομικό και το εθνικό οδικό δίκτυο. Επίσης, εγκαθίστανται κατά μήκος ακτογραμμών ή σε περιοχές με γεωργική δραστηριότητα, όπου απασχολούνται μετανάστες χωρίς χαρτιά. η διάταξή τους, με ένα μεγάλο ποσοστό χώρων κράτησης στον άξονα Βορρά-Νότου του Αιγαίου και του Έβρου και στον άξονα ανατολής-δύσης στην Κρήτη, φανερώνει μια τάση οχύρωσης απέναντι στις χώρες που βρίσκονται εκτός Ευρώπης. Αναμφίβολα όμως το δίκτυο χώρων κράτησης της Ελλάδας φαίνεται πιο σαφές και ενισχυμένο στα ανατολικά και νότια σύνορά της. Παράλληλα, αντίστοιχες συνοριακές δομές όπως οι χώροι κράτησης μεταναστών εμφανίζονται και εκτός της επικράτειας της Ε.Ε.. Η συνεργασία των χωρών της Ευρώπης με γειτονικές, όπως αυτές της πρώην Σοβιετικής Ένωσης ή της βόρειας Αφρικής, για την «αντιμετώπιση της παράνομης μετανάστευσης» οδηγεί στο μετασχηματισμό των συνόρων και τη δημιουργία επιπλέον «φίλτρων»ελέγχου των μεταναστευτικών ροών.

Το συγκρότημα ή το κτήριο ενός χώρου κράτησης, είτε αυτό της κλίμακας ενός φυλακίου είτε του Αλλοδαπών και του Κορυδαλλού, καθιστά όσο το δυνατόν πιο διακριτική την εξουσία παρόλο που εκεί ασκείται σε μέγιστο βαθμό. Η εξωτερική όψη του κτηρίου, η ογκομετρική του υπόσταση και η επιβλητικότητά του, η περιφραξή και οι ψηλοί τοίχοι του αποτελούν μορφές μονότονες, ταυτόχρονα υλικές και συμβολικές. Τα μυστηριώδη αυτά κελύφη, τα αδιαπέραστα και από τη μια και από την άλλη, περικλείουν τη διεργασία του εγκλεισμού και βρίσκονται ενίοτε μέσα στις πόλεις. Η εξωτερική εικόνα δε μαρτυρά τη λειτουργία του κτηρίου και αυτό φαίνεται ενίοτε (όπως στις περιπτώσεις πρώην εγκαταλελειμένων κτηρίων) ακατοίκητο.

Η αναλυτική διευθέτηση του εσωτερικού, οργανωμένη μέσω ενός συνόλου από σωματικούς καταναγκασμούς, διαμορφώνει τον ζητούμενο πειθαρχικό χώρο. Ο διαρκής περιορισμός, έλεγχος και διάρθρωση των ενεργειών του σώματος, οι προκαθορισμένες κινήσεις και θέσεις, οι «διαθέσιμες» εικόνες αποπειρώνται να πειθαρχήσουν και να αναμορφώσουν, ολοκληρώνοντας έτσι τη διεργασία του εγκλεισμού. Στις περισσότερες περιπτώσεις ο χώρος είναι μικρός και ανεπαρκής για την κίνηση των ατόμων στο εσωτερικό του. Μοναδικές κινήσεις είναι αυτές μέσα στο κελί καθώς ο προαυλισμός ή η μετάβαση σε άλλους χώρους κατά κανόνα δε νοείται. Οι μετακινήσεις των κρατουμένων είναι πάντοτε μικρής διάρκειας και αναγκαστικά ευθύγραμμες. Συχνά όμως ο συνωστισμός είναι τέτοιος που ακόμα και αυτές δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν. Η στάση είναι η κύρια και σε κάποιες περιπτώσεις η μόνιμη κινητική κατάσταση των ατόμων. Επομένως στους χώρους αυτούς οι κρατούμενοι βρίσκονται εγκατεστημένοι σε συγκεκριμένες, σταθερές, τυποποιημένες θέσεις.

Μεταφερόμενοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης βιώνουν μια πραγματικότητα Νταχάου. Οι συνθήκες κράτησης είναι αποτρόπαιες. Στοιβαγμένοι ανά 20 σε λυόμενα των 10-20τ.μ., με μόνο ένα γεύμα τη μέρα, το οποίο περιλαμβάνει μία φέτα ψωμί και 25gr. Φαγητό. Η μοναδική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη που τους παρέχεται επαφίεται αποκλειστικά στη θέληση ή μη των φυλάκων και είναι μόνο χάπια Deron. Οι κανόνες υγιεινής των κέντρων “φιλοξενίας” “ξενοδοχείων” της Ελλάδας επιτρέπουν τη χρήση μίας τουαλέτας ανά 70 άτομα, μία φορά το δίμηνο ντουζ και μίαφορά το εξάμηνο πλύσιμο ρούχων και κουβερτών.

Εκτός όλων των άλλων, η αγωνία τους για τη διάρκεια παραμονής τους σ’ αυτό το καθεστώς αυξάνεται καθώς επεκτείνεται συνεχώς η υποτιθέμενη προσωρινή τους κράτηση. Αρχικά, το 2009 αλλάζει η νομοθεσία για το χρόνο κράτησης των υπό απέλαση μεταναστών και από 3 μήνες παρατείνεται σε 6 μήνες. Εν συνεχεία, με απόφαση του Σ.τ.Ε. το 2012, ο χρόνος παραμονής στα στρατόπεδα συγκέντρωσης δύναται να επεκταθεί έως και 12 μήνες. Τον Αύγουστο του 2013 το χρονικό διάστημα του εγκλεισμού τους αυξήθηκε περαιτέρω στους 18 μήνες. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι ήδη από το 2008 σύμφωνα με οδηγία που ψηφίστηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή δίνει το δικαίωμα στα κράτη-μέλη της Ε.Ε. να κρατούν τους υπό απέλαση μετανάστες μέχρι και 18 μήνες. Στις 11 φεβρουαρίου του 2014 (λίγο πριν παρέρθει το 18μηνο για τη πλειονότητα των έγκλειστων μεταναστών) με μία γνωμοδότηση του νομικού συμβουλίου του κράτους την οποία συνυπέγραψε και ο υπουργός δημοσίας τάξης Δένδιας γίνεται δυνατή η παράταση κράτησης αλλοδαπών στα κέντρα κράτησης επ’ αόριστον μέχρι να συναινέσουν στην «οικειοθελή» απέλασή τους. Μετά από την υποβολή αντιρρήσεων αφγανού υπήκοου σε έγγραφο που του επιδόθηκε και τον ενημέρωνε για τη παράταση της κράτησης του (τρεις μέρες πριν τις 5 Μαΐου-όπου έληγε και το 18μηνο- και όχι τρεις μήνες πριν, που προβλέπει ακόμα και η έωλη γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου), δικαιώθηκε από το πρωτοδικείο στις 23 Ιουνίου και αφέθηκε ελεύθερος. Η απόφαση αυτή θεωρείται κομβικής σημασίας

καθώς είναι η πρώτη που πραγματοποιεί έλεγχο νομιμότητας της υπουργικής απόφασης και κρίνει ότι «δεν ερείδεται σε κάποια νομοθετική διάταξη» η κράτηση πέραν των 18 μηνών.

Μια παλιά ιδέα σε νέες χρήσεις

Στη σημερινή χρονική συνθήκη η καταστολή αναβαθμίζεται, πάει ένα βήμα πιο μπροστά δημιουργώντας τα κέντρα κράτησης μεταναστών που αποτελούν τα νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης της εποχής μας. Το κράτος αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε μία περίοδο αναδιάρθρωσης προχωρώντας σταθερά προς τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Είναι μια περίοδος έντονων αλλαγών στις οποίες το κράτος προχωρά με τις κατασταλτικές μεθόδους να ανοίγουν το δρόμο αδιαφορώντας για την κοινωνική συναίνεση. Αυτός ο δρόμος περιλαμβάνει καταστάσεις εξαιρέσης που υπήρχαν πάντα στον καπιταλισμό όταν δυσκολευόταν να διαχειριστεί κάποια πληθυσμιακή ομάδα. Οι καταστάσεις εξαιρέσης είναι μαύρες τρύπες για το περισσευούμενο ή και ατίθασο εργατικό δυναμικό. Είναι την ίδια περίοδο που κηρύσσεται το κράτος έκτακτης ανάγκης, συμβαδίζοντας με το δόγμα της μηδενικής ανοχής όπου κάθε αντίσταση χτυπιέται εν τη γεννέση, (όπου στρατός από ματ εισβάλλει μέσα σε αντιστεκόμενα χωριά (Χαλκιδική), όπου τίθεται υπό ψήφιση το νομοσχέδιο για φυλακές υψίστης ασφαλείας,)

Σε μια άτυπη συνάντηση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου υπουργών Εσωτερικών που πραγματοποιήθηκε στη Βέροια στις 28 Μαρτίου 2003 ο Υπατος Αρμοστής του ΟΗΕ Ρούντ Λούμπερς αποδέχτηκε τη δημιουργία «κλειστών κέντρων», αλλά για τους «οικονομικούς μετανάστες». Βέβαια σε πάρα πολλές χώρες ήδη λειτουργούσαν στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπως στην Ισπανία που λειτουργούν από το 1985. Μάλιστα αποτελεί ένα από τα προαπαιτούμενα για τις υπό ένταξη χώρες στην Ε.Ε.

Σε μία εποχή με τόση περισσευούμενη εργατική δύναμη, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης λειτουργώντας ως χώροι προσωρινής αποθήκευσης εργατικής δύναμης, ανοίγουν και κλείνουν τις πύλες τους διοχετεύοντας, όποτε καταστεί αναγκαίο, τις πόλεις και την επαρχία με φθινό εργατικό δυναμικό. Το κράτος προσπαθεί να καρπωθεί πολιτική υπεραξία, διαφημίζοντας το έργο του ενάντια σ’ αυτούς που προσπαθεί να υποδείξει ως υπεύθυνους της κρίσης, τους μετανάστες, αλλά και να προωθήσει τον κοινωνικό εκφασισμό με σκοπό να ελέγξει και να πειθαρχήσει αποτελεσματικά το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο. Βασικό επίδικο, επίσης, των στρατοπέδων συγκέντρωσης είναι και η πειθαρχηση του μετανάστη εργάτη με την απειλή του εγκλεισμού. Ο εγκλεισμός των μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης γίνεται με την αιτιολογία της στέρησης νομιμοποιητικών εγγράφων και μοναδικό τους έγκλημα την ίδια την ύπαρξη τους.

. Παρ’όλο που ο πρώτος στόχος είναι οι μετανάστες, τα στρατόπεδα αυτά δημιουργήθηκαν για την τιθάσευση και τον έλεγχο όλων όσων δεν ταιριάζουν με την αστική βιτρίνα-καθαρότητα. Σε αυτά τα πλαίσια πραγματοποιήθηκε η επιχείρηση Θέτις το Μάρτιο του ‘13, κατά την οποία συνελλήφθησαν και βρέθηκαν για λίγες ημέρες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης 130 περίπου τοξικομανείς. Δε μας διαφεύγει από το μυαλό ότι το βέλος, αν και μακριά, στοχεύει και τον κόσμο του αγώνα. Και αν τώρα φαντάζει μακρινό ή οι συνθήκες δεν το ευνοούν, ξέρουν και ξέρουμε πολύ καλά ότι τα αφεντικά αυτού του κόσμου δε θα σταματήσουν τη βαρβαρότητα.

Ζώντας το «όνειρο» του δυτικού κόσμου

Μέσα από τη συνεχή υποβάθμιση της αξιοπρέπειας αλλά και της ανθρώπινης ζωής των μεταναστών, τον κοινωνικό αποκλεισμό και τη στοχοποίηση τους, καθώς και την καλλιέργεια ενός καθεστώτος φόβου και ανασφάλειας για τους ίδιους, γίνονται έρμια στα χέρια των αφεντικών. Με αυτές τις συνθήκες συντηρείται μία κατάσταση που ευνοεί την κερδοφορία του κεφαλαίου. Αρχικά, εφαρμόζεται η στρατηγική της εξαιρέσης των μεταναστών από το κοινωνικό σώμα, εξωθώντας τους μαζικά σ’ ένα περιορισμένο και υποβαθμισμένο κομμάτι της πόλης. Εκείνοι εξαναγκάζονται να ζουν και να κινούνται εκεί, χωρίς ν’ αλληλεπιδρούν με τους ντόπιους. Ταυτόχρονα, η κυριαρχία με αναφορές σε «γκέτο», δίνει ερεθίσματα στα πιο συντηρητικά αντανакλαστικά της κοινωνίας, διαχέοντας την ξενοφοβία και το ρατσισμό. Κοινωνικά απομονωμένοι και “φιμωμένοι”, χωρίς χαρτιά και δικαιώματα, οι μετανάστες αποτελούν το πλέον ευάλωτο κομμάτι της κοινωνίας, εύκολα ελεγχόμενο και διαχειρίσιμο ανάλογα με το εκάστοτε συμφέρον του κράτους και τους κεφαλαίου.